

[Glønborg]

ske indgår i. Der er nogen, som man har nogle ganske særlige forhold til, og som man derfor er afhængig af og har et ansvar for. Hvis man udelukkende ser på mennesket som et produktionsvæsen, skal man gøre sig klart, at så er det ikke mennesker, man opererer med, men robotter.

Går man en tur i Danmark på en ganske almindelig hverdag, vil man vel fristes til at karakterisere det danske samfund som de tomme huses samfund. Det er samfundet, der er indrettet sådan, at husene, boligerne, står tomme i hverdagen. Hele familien er på en eller anden måde involveret i erhvervslivet; begge forældrene er i et eller andet job, og børnene er genstand for professionel pasning og behandling og indgår på den måde også som en brik i erhvervslivet. Familien er faktisk splittet fuldstændig ad.

Mange har været optaget af, at erhvervslivet endelig ikke må drive rovdrift på verdensressourcer og ikke drive rovdrift på miljøet. Men jeg vil gerne stille det op som et alvorligt spørgsmål til eftertanke, om ikke det danske samfund driver rovdrift på mennesket ved i alt for høj grad at rive det ud af den anden helhed. Derfor er det vigtigt, at vi, hvis vi vil have et vel fungerende erhvervsliv, betragter mennesket som en del af denne helhed også, og at vi tilrettelægger hele vores erhvervsliv og de vilkår, vi stiller op for erhvervlivets virksomheder, herefter. Det er selvfølgelig først og fremmest på arbejdsmarkedsbestemmelsernes område; hvis vi ikke får det stillet op, således at vi tager hensyn til mennesket dér, får vi ikke et sundt og velfungerende erhvervsliv.

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Jeg vil gerne sige tak for de mange positive bemærkninger, der er faldet efter min besvarelse af forespørgselsdebatten. Jeg vil også gerne takke Folketinget for, at man har givet forespørgslen og beslutningsforslaget netop de to numre F 16 og B 52; jeg synes, det var ret betegnende. Vi må også have lov til at more os over de små ting i hverdagen.

Hr. Nyrup Rasmussens indlæg var i og for sig yderst positivt, for det bekræftede den forudelse, jeg havde i min besvarelse, at der er skam mange lighedspunkter dér, hvor debatten har bevæget sig i de seneste år. At så fru Sonja Mikkelsen måske senere hen ødelagde lidt af

det gode indtryk af det samarbejde, der kunne komme, håber jeg ikke er kendetegnende for fremtiden.

Men alligevel, hvis vi ser på hr. Nyrup Rasmussens bemærkninger, er der jo bl.a. den erkendelse – og den skal jeg sige tak for – at vi nu er nået ud over det stadium i debatten, som vi var på sidste år, hvor hr. Nyrup Rasmussen ofte påstod, at jeg begyndte at tale om noget andet, når vi talte om erhvervspolitik og jeg talte om infrastruktur, skatteforhold og alle disse andre tilstødende områder, som naturligvis også har betydning for erhvervenes udvikling. Det er jo en helt klar del af erhvervspolitikken, og jeg er glad for, at vi nu kan diskutere på fælles basis.

Behov for service fra det offentlige – ja netop. Det er klart, og det er også derfor, vi prøver på at få servicenettet til at fungere så effektivt som overhovedet muligt over for erhvervslivet.

Jeg var i min besvarelse også inde på spørgsmålet om en mere langsigtet kontrakt om disse ting, således at vi netop ikke får denne elastikmentalitet, hvor vi hvert år den 12. december får nye forslag fra oppositionen, som popper op på finansloven, mens der er andre forslag, som popper væk. Så ender vi jo netop med alle disse stop-go-ordninger.

Det er min indstilling, at de ordninger, vi skal have, skal gælde en årrække, som man fra starten fastsætter. Til gengæld skal de også udfases, når man mener, at de er færdige. Det vil sige, at programsatninger skal have f.eks. 2, 3 eller 4 år, eller hvad man mener der er rimeligt, og så skal vi ikke have alle disse uendelige diskussioner, om vi nu skal have 10 mio. kr. mere eller mindre inden for disse ordninger. Erhvervslivet skal vide, hvad de har at holde sig til, også over en længere periode, så skal man nok satse; det giver en positiv indsats.

Med hensyn til midlerne, der afsættes – hr. Nyrup Rasmussen var lige til sidst inde på, at man ikke kunne undlade at diskutere disse midler – vil jeg sige, at hvad angår bemærkningerne om uddannelse, er vi helt enige. Uddannelse er essentiel også for virksomhederne. Men de øvrige tiltag i relation til belastningerne af erhvervslivet i den ene og den anden retning hører også til i denne debat; vi kan ikke helt undlade at tale om disse ting, som det også er fremhævet af nogle af ordførerne. Jeg skal ikke lave en stor debat ud af det her, det synes jeg er klaret ganske glimrende fra ordførernes side.